

que li feu la premsa de Madrid, diguent lo bo del Sr. Canovas, que no coneixia las *debilitats* de *caracter* y que sabia cumplir com l' honra y l' honor de la Pàtria demanan, que no tenia necessitat de fer noves declaracions (sic) ja que las habia fet claras y terminans en actes reciens y solemnes.

Lo que 'ns sembla de tot aixó, es que la Nació 's deixa portar per *debilitats de caracter*, precisament, de l' un y de l' altre; que pagarà 'ls plats trencats á la curta ó á la lla llarga y quisap l' hostalage d' aquesta gent que 'ns volen arreglar á casa.

Tot aixó suposa ó reclama un cambi de govern ab las reformas establertes per en Canovas en Sagasta ó el que sigui.

Si 'ns convé... (que sembla que si) per evitar complicacions internacionals, y per altre part el despilfarro de Cuba, vegin si hi ha motius ó necessitat d' un arreglo vergonyós ó no. En Canovas faria be en renunciá 'l poder ja que del emprèstit dels 400 millons, només ne te per tres ó quatre setmanas. Si aixó continua d' aquesta manera 'ns veurem obligats á empenyams hasta les *arrecades*, perque 'pobre nació! entre 'ls gastos indispensables de la guerra y 'ls *naufragis ó fons de mar* que hi segueixen, ni ha per un *cos gran*. Apesar de tot, aixó encare fore rés si la guerra s' acababa aviat y ab dignitat, deixant l' honra y l' honor de la nació á salvo. Si conve la intervenció estrangera per evitar contingencias pitjors, que siga d' una vegada y promte perque del contrari si s' allarga masa la professó, Espanya, ¡la pobre Espanya! perilla que no puga aguantarho. Si al fi ha de morir la qüestió d' aquest mado, á lo menos que s' eviti derramament de

sanch y quartos, deixant en lo que 's puga ben sentada nòstre honra nacional.

Aixis ho demana lo dret y la justícia, l' honor y 'ls interesos tots de la Pàtria.

F. DE P. V.

¡ Felicitat !

¡Felicitat! Tothom quan d' ella parla
diu sempre lo mateix;
—qu' es sols una ilusió, una expressió tonta
que may may á dit res;
qu' es tal volta entre totas las paraulas
la mes buyda en extrém
y que existeix tan sols en nostre pensa
per darnos mes torment. —
Jo si estich lluny de tu, ma veu ajunto
á la d' aquesta gent
y com ells ab dolor á totas horas
exclamo no, no hi es!
Mes sempre que mos llavis als teus buscan
y entre ells esclata un bes,
foll d' amor, allavors, sens darmen compte
dich, si, si qu' existeix!

J. C. MONTANÉ.

Los solterones

De gran oportunidad considero un tirón de orejas á los solteros cuya edad excede de los treinta y cinco años y apenas si se preocupan en tomar una determinación para pasar al estado que les corresponde.

En nuestros dias ha llegado á tomar cierto incremento esa insana costumbre, que de adquirir mayores proporciones, no dejaría de constituir un verdadero peligro para la sociedad en general y muy en particular para el sexo débil.

Algunos de los aludidos atribuyen el no casarse